

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas Septuagesimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

extimulemur. Cuiusmodi sunt sequentes de varijs motiuis contritionis, à Septuagesima vsque ad Quinquagesimam, indeque vsque ad Pascha, de mysterijs Dominicæ passionis in hac Secunda parte assignatæ, quarum, vt & præcedentium, multæ prolixiores, nonnullæ breuiores, omnes piorum discursuum & affectuum feraces.

Dominica Septuagesima.

Heb-
dom 70.
1. Medi-
tatio.

De operarijs conductis. Matth. 20.

I. **S**upremus Paterfamiliâs, conditor omnium Deus, qui regit omnes, quos condidit in toto mundo, sicut subiectos Dominus in domo, ad omnes & singulos, maximè Electos, peculiari prouidentiâ attendendo, instar patrisfamiliâs diuersis diei horis conducentis operarios ad excolendam vineam, vt ab initio mundi conditi diuersis eiusdem ætatibus vocauit operarios ad vineam Ecclesię suę plantandam & propagandam, ad suam proximorumque salutem promouendam, quosdam manç, i iuxta D. Greg primâ mundi ætate, ab Adam, vsque ad Noe: in Euang. alios horâ tertiâ i. secunda mundi ætate, à Noe vsque ad Abraham: alios horâ

râ sexta. i. tertiâ mundi ætate, ab Abraham vsque ad Moysen: alios horâ nonâ. i. quartâ mundi ætate, à Moysse, vsq; ad aduentum Christi: demum vndecima horâ. i. quinta mundi ætate, ab aduentu Domini vsque ad finem mundi: ita etiam diuersis humanæ vitæ ætatibus fideles Electosq; suos hucusq; vocauit, ac etiamnum vocat, ad veram fidem amplectendam, ad statum religiosum aliumuè pium eligendum, ad studium eximie perfectionis in se alijsq; promouendæ arripiendum, quosdam quidem à primo vsu rationis, seu in pueritiâ, alios verò in adolescentiâ, alios in virili, alios in adultiore ætate, nonnullos demum in decrepitâ senectute: & quidem varijs modis, per internas inspirationes, per pios libros, per voces concionatorum, per exempla piorum, nunc promissis inuitâdo; nunc minis inducendo; nunc increpâdo; nunc consolationibus lætando; nunc absolutè voluntatis suæ beneplacitum insinuando: idq; ex gratuito paternoq; æternæ dilectionis affectu, ad maius singulorû meritum, ampliorisq; gratiæ brauiû acquirendû. Insuper tam peculiari circa quemuis Electû vocandum, dirigendum, fouendû, conseruandum,

dum-

*In spec.**Eccl. c. 5.*

dumque versatur prouidentia, quasi totius mundi esset oblitus, iuxta D. Edmundum. Hęc expensa tibi tuęque vocationi accommoda, profundeque rimare diuinę misericordię viscera in te, tali, tali ætate, tempore loco, occasione, modo in charitate perpetuã ad se trahendo, hucusque fouendo & conseruando: affectusque admirationis, gratitudinis, amoris, zeli cooperandi gratię vocationis subiunge.

Ioan. 5.

II. Vti Paterfamilias per suum procuratorem in fine diei dedit singulis mercedem non secundum tempus, quod in laborando impenderant, sed secundum feruorem, quo laborarant, sic Deus Pater per Christum (*cui dedit potestatem iudicium facere, quia filius hominis est*) in fine vitę cuiusque Electi (*quę instar vnus diei est; iuxta illud psalmistę: Mille anni ante oculos tuos tanquam dies hesternæ, quę præterit*) singulis reddet mercedem æternę glorię, non secundum diuturnitatem temporis, quod in diuino obsequio consumperunt, sed secundum feruorem, quo sese diuino seruitio impenderunt. Non enim tam inueterat, qui pro infinita iustitia sua reddet vnicique secundum opera sua, quantum & quam diu, quam

Rom. 2.

ex

ex quanto affectu ipsi præstetur obsequium, videlicet, quam purâ intentione, quam ardenti deuotione. quam constanti conatu, quam seriâ applicatione virium mentis & corporis, quantum cum attentione, humilitate, reuerentiâ, alijsque heroicis adiunctis desiderijs. Hic suspicienda diuina liberalitas, in exiguis etiam obsequijs, sibi magno cum feruore præstitis remunerandis: & feruor perfectè agendi, quod agis, excitandus.

III. Porro cum sæpè numero seriùs vocati ad diuinum seruitium soleant insolito feruore perditos vitæ præteritæ annos compensare, seque ex magnâ humilitate, mercede indignos reputare; contra nonnulli maturè conuersi, numero annorum, quibus Deo seruierunt, freti, plus equo de suis meritis præsumere, amplioremque remunerationem sibi, præ reliquis, arrogare, quod indicat murmur priorum, qui cum multo diutius laborâssent, acceperunt sicut & postremi singulos denarios: idè subiungitur: *sic erunt nouissimi primi, & primi nouissimi, multi enim sunt vocati, pauci vero electi.* Vbi expendendum tantam esse Dei liberalitatem in remunerandis obsequijs feruenter

uenter perfecteque, quantumuis exiguo tempore, sibi exhibitis, ut alij beati, qui diuturniores grauioresque in diuino seruitio labores, minore cum seruire exantlarunt, si status eorum pateretur, nonnulla inuidia tangerentur: Deinde multos, qui iudicio hominum habentur in uitæ innocentia, & sanctitate primi, iudicio Dei scrutantis corda & renes, sæpè nouissimos reputari: Demum, uti pauci inter uocatos ad fidem sunt Electi, sic paucos inter uocatos ad statum perfectionis plerumque reperiri eximie perfectos, iuxta illud D. Bernardi: *Contenti sumus angustis nostris, pauci sunt qui studeant emulari*: Ideoque omni studio tibi conueniendum, ut feruenter & sincere coram Deo, solide, constanter & infatigabiliter in dies proficere satagas in triplici uia perfectionis. Urgendus hinc iterum zelus proficiendi solide in spiritu, hoc uel illo modo, his uel illis medijs.

Ser. 3. in
Pentecost.

II.

*De lapsu Luciferi, & sequacium
Angelorum.*

I. **D**Eus, sub initium mundi corpori, Angelos ad imaginem & similitudinem suam condidit, eximijque naturæ, & gratiæ donis, ex gratuita
boni

bonitate sua, absque vllis præcedenti-
 bus meritis, liberalissimè ornauit, vt,
 quod vni eorum attribuitur ab Eze-
 chiele, omnibus & singulis possit ac-
 commodari. *Tu signaculum similitudinis, Ezech. 28*
plenus sapientiâ & perfectus decore in deli-
cis paradisi fuisti, omnis lapu pretiosus ope-
rimentum tuum. Nam creati sunt puri
 spiritus: immortales, intellectu perspi-
 cacissimi, voluntate liberrimi, sapien-
 tia ac scientia excellentissimi, potentia
 supra reliquas creaturas admirabili
 præditi, donis gratiæ Fidei, spei, chari-
 tatis, aliarumque virtutum infusarum
 eminentissimi, incolæ cœli empyrei,
 capaces beatificæ visionis, ac fruitionis
 Dei, cum certa spe eam, si vellent, asse-
 quendi. Ponderanda hîc mira Dei in
 illos liberalitas, & felix eorum sors, si
 tantis diuinæ magnificentæ charisma-
 tis benè vti voluissent. Quanta cæcitas
 illorū, & tua hucusq; in diuinis favori-
 bus agnoscendis, quanta socordia in
 iisdem grato saltē mentis affectu recō-
 pensandis! Dolor de ingratitude tua,
 & omnium ingratorū hîc excitandus.
 II. Porrò vt Angeli gloriosius amplio-
 ribus æternæ gloriæ coronis decora-
 rentur, voluit Deus, eos acceptis talen-
 tis naturæ & gratiæ pro libertate arbitrij
 sui

sui strenuè vti, ad propositum braui-
 um promerendum: ideoque inter ca-
 tera mysteria ijs reuelauit, secundum
 complures Theologos, placere sibi
 constituere regnum, cuius supremum
 caput & rex futurum esset Verbum in-
 carnatum, seu vniigenitus Dei filius,
 humanam naturam hypostaticè as-
 sumpturus: hunc proinde ijs fore pro
 rege suo habendum, adorandum, om-
 nique obsequiorum genere colen-
 dum; insuper amore huius regis huma-
 nam naturam ad tantam dignitatem ele-
 uaturi, oportere eos hominibus, tan-
 quàm minoribus fratribus suis, ad con-
 sortium eiusdem regni vocatis, omni
 ope opitulari in æternæ salutis portu
 assequendo. Si huic diuinæ Sapientie
 sue decreto assentirentur, æternum sal-
 uandos; sin refragarentur, æternum re-
 probandos. Michael & boni Angeli
 expendentes articulos reuelatos, hu-
 militer agnoscens, se gratis tot cha-
 rismatis præuentos, meritò debere di-
 uino beneplácito in omnia acquies-
 cere, illum absolutum esse Dominum,
 cui fas sit pro libitu sua bona distri-
 buere; se inutiles seruos, quibus in-
 cumbar tanto Domino in omnibus
 obtemperare, absque morâ vnanimi
 sen-

cōsensu se resolverunt, omninò in eius potestate se fore, omnesque eius beneplacitum venerari, amplecti, exosculari, exsequi velle. At Lucifer tam eximij acceptis dotibus elatus, indignū ratus humanæ naturæ mortali, fragili, abiectæ, diuinam illam hypostaticæ vnionis dignitatem deferrī, angelicæ naturæ spirituali, immortalī, longè nobiliori, & quidem sibi, vt pulcherrimæ & nobilissimæ creaturæ, illam deberi, manifestè se diuinæ submittere voluntati detrectauit, magnamque Angelorum partem in suam secum sententiam traxit. Perseuerat Michael cum suis, in primâ illa heroicâ resolutione, indignatur Lucifero cum socijs, diuinæ Maiestatis sanctissimo decreto palam reluctanti, atque in suam illum pertrahere conatur sententiam: continuat, & intendit actus fidei, spei, charitatis, humilitatis, reuerentiæ, obedientiæ, resignationis prius elicitos, cum heroicis desiderijs Deo in omnibus quàm perfectissimè gratificandi. Perseuerat & Lucifer obstinatus in suâ superbiâ & rebellione, alios bonos Angelos ad defectionem concitat, malos in pertinaciâ confirmat, D. Michaeli & socijs eius se acriter oppo-

nit,

nit, diuinos honores homini defere-
dos manifestè sibi arrogat, inquit:
Isa. 14. *In caelum conscendam, supra astra Dei ex-*
altabo solium meum, sedebo in monte testa-
menti, in lateribus Aquilonis. Ascendam
super altitudinem nubium, similis ero altis-
simo. O quanta Luciferi, & cuiusuis
malitiosi peccatoris execratio, obsti-
natio, proteruia, amentia! quàm verum
illud: Impius, cùm in profundum peccato-
rum venerit, contemnit! O quanta & tua
in Deo tuo toties offendendo, iniuria,
cæcitas, proteruia, pertinacia! Quan-
tus è contra bonorum Angelorum ze-
lus diuini honoris propagandi & be-
neplaciti amplectendi, quanta submis-
sio, resignatio, quanta in his omnibus
constantia! His ponderatis horrorem
superbiæ omnisque peccati concipe,
& SS. Angelorum virtutes imitari
propone.

III. Post hoc inter bonos & malos
Angelos spirituale commissum prali-
um, statim iusto Dei iudicio boni con-
firmati sunt in gratia, & pro cuiusque
meritis, æterna coronati gloria; mali
priuati gratia, confirmati in malitia, &
projecti in tartara, iuxta illud Apoc.
Apoc. 12. *Michael & Angeli eius praliabantur cum*
Dra-

Dracone, & Draco pugnabat & Angeli
 eius: & non valuerunt, neq; locus inuentus
 est amplius in caelo. Et illud Christi: Vide- Luc 10.
 bam Sathanam ta: quam fulgur de caelo Ezech. 28
 cadentem. Et illud Ezechielis: Eieci te de
 monte Dei, & perdidisti te o Cherub prote-
 gens, de medio lapidum ignitorum. Et eleva-
 tum est cor tuum in decore tuo: perdidisti sa-
 pientiam tuam in decore tuo, in terram
 proieci te. Et illud Isaia. Isai. 14.
 Deiecta est ad
 inferos superbia tua. Quomodo cecidisti Lu-
 cifer, qui manè oriebaris? corruisti in terrā,
 qui vulnerat as gentes O quanta abyssus
 diuinorum iudiciorum? quam inscru-
 tabilis diuina iustitia! Si Deus infinitē
 misericors, primogenitis nobilissimis-
 que creaturis, quæ nullum viderant
 diuinæ iustitiæ exemplar, semel, bre-
 uissimo temporis interuallo, vnico
 præcipue superbiæ peccato, interno
 consensu perpetrato, suam Maiestatem
 læserant, non pepercit: sed absque vllā
 spe misericordiæ a facie sua eas æternū
 cruciandas proiecit; quid tu toties,
 tam multiplicibus, post rot diuinæ
 vindictæ statuta in præuicatores ex-
 empla, meruisses? misericordia Domi-
 ni est, quod non sis consumptus. Quod
 ergo in te Deus hucusque fuit miseri-
 cordior, eò satage esse gravior, & deinceps

ceps

nit, diuinos honores homini defere-
dos manifestè sibi arrogat, inquit:
Isa. 14. *In caelum conscendam, supra astra Dei ex-*
altabo solium meum, sedebo in monte testa-
menti, in lateribus Aquilonis. Ascendam
super altitudinem nubium, similis ero altis-
simo. O quanta Luciferi, & cuiusuis
malitiosi peccatoris excecatio, obsti-
natio, proteruia, amentia! quàm verum
illud: Impius, cùm in profundum peccato-
rum venerit, contemnit! O quanta & tua
in Deo tuo toties offendendo, iniuria,
cæcitas, proteruia, pertinacia! Quan-
tus è contra bonorum Angelorum ze-
lus diuini honoris propagandi & be-
neplaciti amplectendi, quanta submis-
sio, resignatio, quanta in his omnibus
constantia! His ponderatis horrorem
superbiæ omnisque peccati concipe,
& SS. Angelorum virtutes imitari
propone.

III. Post hoc inter bonos & malos
Angelos spirituale commissum prali-
um, statim iusto Dei iudicio boni con-
firmati sunt in gratia, & pro cuiusque
meritis, æterna coronati gloria; mali
priuati gratia, confirmati in malitia, &
projecti in tartara, iuxta illud Apoc.
Apoc. 12. *Michael & Angeli eius praliabantur cum*
Dra-

Dracone, & Draco pugnabat & Angeli
 eius: & non valuerunt, neq; locus inuentus
 est amplius in caelo. Et illud Christi: Vide- Luc 10.
 bam Sathanam ta: quam fulgur de caelo
 cadentem. Et illud Ezechielis: Eieci te de Ezech. 28
 monte Dei, & perdidisti te o Cherub prote-
 gens, de medio lapidum ignitorum. Et eleva-
 tum est cor tuum in decore tuo: perdidisti sa-
 pientiam tuam in decore tuo, in terram
 proieci te. Et illud Isaia. Detracta est ad Isai. 14.
 inferos superbia tua. Quomodo cecidisti Lu-
 cifera, qui manè oriebaris? corruisti in terrā,
 qui vulnerabas gentes O quanta abyssus
 diuinorum iudiciorum? quam inscru-
 tabilis diuina iustitia! Si Deus infinitē
 misericors, primogenitis nobilissimis-
 que creaturis, quæ nullum viderant
 diuinæ iustitiæ exemplar, semel, bre-
 uissimo temporis interuallo, vnico
 præcipue superbiæ peccato, interno
 consensu perpetrato, suam Maiestatem
 læserant, non pepercit: sed absque vllā
 spe misericordiæ a facie sua eas æternū
 cruciandas proiecit; quid tu toties,
 tam multiplicibus, post tot diuinæ
 vindictæ statuta in præuicatores ex-
 empla, meruisses? misericordia Domi-
 ni est, quod non sis consumptus. Quod
 ergo in te Deus hucusque fuit miseri-
 cordior, eò satage esse gratior, & deinceps

ceps

ceps cautior, Et subiunge actus timoris filialis, gratitudinis, & contritionis

III.

De lapsu Protoplastorum.

I. **D**Eus infinite bonus & beneficus, creavit initio mundi Protoplastos parentes nostros ad imaginem suam, nobilissimas post Angelos creaturas, medias inter puros spiritus, & brutas pecudes, rarisque naturæ & gratiæ donis largissime ditavit. Nam largitus est ijs animam immortalem, memoriam firmam, intellectum perspicacem, voluntatem liberam cum insigni rerum naturalium & supernaturalium cognitione, corpus tali animæ proportionatum cum potentijs sensitivis, organisque congruis: collocavit eos in paradiso terrestri transferendos cum glorificato corpore aliquando in cœlestem: constituit eos dominos omnium inferiorum creaturarum: providit ijs abundanter omnia necessaria, non solum ad necessitatem, sed etiam ad voluptatem, cum ligno vitæ, quo vitam instaurarent, & in pristino vigore conseruarent, in super per infusam gratiam sanctificantem eos in filios adoptavit, fide, spe, charitate, aliisque

in

infusis virtutibus, in excellenti gradu
dotavit: iustitia originali decoravit,
quâ sensualitas rationi, caro spiritui,
spiritus Deo plenè subijciebatur, à
mortalitate, alijsque ærumnis. quibus,
quoad naturæ conditionem obnoxij
fuiſſent, exemit, vitamque tranquillam
ac verè beatam illis impertivit: idque
ex mera bonitate sua, eo fine, vt ipsi
cum omnibus posteris olim ad felicif-
simum diuinæ beatitudinis & gloriæ
sua consortium eueherentur. O quàm
immensa illa diuinæ benignitatis lar-
gitas! quanta illa parentum nostrorum
felicitas! Quàm largus fuit & in te huc-
usque Deus, talem te, tali tempore,
condendo, talibus naturæ gratiæque
præsidij muniendo, stola innocentia
in baptismo vestiendo, totiesque eam
peccatis inquinatam & perditam tibi
in sanguine suo lotam redonando. Sed
eheu! *cognouit bos possessorem suum, & a-
sinus praesepè Domini sui: Israel autem me
non cognouit, & populus meus non intelle-
xit.* Quanta & tua felicitas, si rot gra-
tius grato animo sanctè vsus fuisses?
Quanta proinde Deo tuo deinceps
pro ijs debetur gratiarum actio, quan-
tus feruor ijs quam perfectissimè, sicut
ipsi placet, vtendi?

K

II. Por-

II. Porro vt protoparentes nostri suam erga Deum subiectionem declarandi, æternamque beatitudinem, ad quam creati erant, promerendi occasionem haberent, facile ijs tradidit mandatum sub interminatione æternæ mortis cum omni posteritate incurrædæ obseruandum, ne videlicet ex arbore scientiæ boni & mali comederet: quod Eua à Cacodæmone, serpentem mentito, seducta, transgressa in eandem secum Adamum preuaricationem induxit. Heu quam facile infelices illi progenitores nostri immemores diuinorum beneficiorum, promissionum, minarū, primo Sathanæ insultui cedere! quam indignū Euam plus credere fraudulento serpenti, quam infallibili Dei veritati, & Adamū metuere potius, ne displiceat vxori, quam creatori! Quam indignum & te toties sequi potius Dæmonem decipientem, quam Christum viam veritatis docentem, potius mundum deficientem, quam Christum reficientem? toties parere potius blandienti sensualitati, quam sanctissimæ Dei voluntati. Heu! quoties & in te completur illud: *Homo cum*

Psal. 48. in honore esset, non intellexit, comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est.

est illis! Contritio cum proposito seriæ emendationis hic prolixè excitanda.

III. Præuaricationem hanc statim subsecuta est seuera diuinæ iustitiæ vindicta. nam subito gratiâ sanctifican-
re sunt priuati, iustitiâ originali ex-
spoliati, dono immortalitatis exuti, è
paradiso eiekti, morti ærumnisque
corruptibilis corporis omnibus, à qui-
bus fuerant exempti, rursus subiecti, &
quidem cum omnibus posteris, qui ex
ijs natura filij iræ erant nascituri. O
quàm acriter sensere harum pœnarum
acerbitatem, quàm amarè defleuere
suam insipientiam & cæcitatem extor-
res è paradiso, fessi tam longæuo exi-
lio! quoties suspirarint cum Iobo: *Quis*
mihî tribuat ut sim iuxta menses pristinos, *Iob 29.*
secundum dies, quibus Deus custodiebat
me? quando splendebat lucerna eius super
caput meum, & ad lumen eius ambulabam
in tenebris? sicut fœi in diebus adolescentia
mea, quando secreto Deus erat in taberna-
culo meo? quando erat omnipotens mecum,
& in circuitu meo pueri mei? Suspira &
tu similiter, cum intimâ compunctio-
ne cordis, ad recuperandam innocen-
tia vestem in baptismo acceptam,
seria pœnitentiâ & fer-
uore spiritus.

IV. *De gravitate poenarum ex Ada peccato
in posteros redundantium?*

Gravitas harum poenarum secundum quatuor dimensiones sic potest expendi.

I. **L**atitudo harum est multiplicitas & extensio earundem ad omnes ex vitiata hac stirpe oriundos: videlicet, privatio gratiæ & amicitæ Dei, amissio iuris adoptionis filiorum, & regni cœlorum: reatus culpæ originalis & poenæ gehennalis: ademptio iustitiæ originalis, ex qua sequitur tanta in intellectu cœcitas, in voluntate peruersitas, in memoria & phantasia lubricitas, in appetitu sensitiuo ad malum pronitas, ad bonum tarditas; tanta in passionibus coercendis, carnisque concupiscentijs frangendis fragilitas; atque ex his, velut impurissimis fontibus, tanta, tot, tamque abominandorum peccatorum multitudo, varietas, enormitas; insuper tanta omnium damnatorum, & damnandorum, tot poenarum & tormentorum varietas. Heu, quod ex vna infecta scaturigine sordidissima flumina tot peccatorum, ærumnarum, suppliciorum profluxere!

te! si tanta grauitas vnus inobedien-
tia, in vetito pomo comedendo, qua-
lis erit grauitas tot horrendorum fla-
gitiorum? His expensis concipiendus
horror omnis peccati cum intima con-
tritione, & proposito emendationis,
quod & in sequentibus punctis est fa-
ctitandum.

II. Altitudo earum pœnarum seu
sublimitas, est singulorum grauitas,
quod videlicet priuent totam Adæ
sobolem fruitione summi boni, vti est
amicitia Dei, gratia & gloria; & sum-
mum ijs accersant malum, vti est of-
fensa Dei, reatus culpæ, & pœnæ, in
tempore, & æternitate.

III. Longitudo est continuata du-
ratio propagationis primogeniæ labis,
& miseriarum inde manantium, à pri-
mo vsque ad nouissimum Adæ filium
in fine mundi nasciturum, excepta
semper immaculata Virgine, cum filio
immaculatissimo, fonte omnis pari-
tatis.

IV. Profunditas est incomprehen-
sibilitas rigoris diuinæ iustitiæ, tam fe-
uerè vnicum peccatum, non solum in
primis parentibus, sed tot millenis
millibus posterorum castigantis, &
quidem infra condignum: ô incom-

prehensibilem abyssum malitiæ vel
vnius peccati, quod à Deo infinitè iu-
sto & misericorde sic punitur!

V. *De gravitate pœnarum, quæ ob vnicum
peccatum lethale incurrun-
tur.*

*Harum pœnarum gravitas simili discursu
secundum quatuor dimensiones potest
æstimari.*

I. **L**atitudo pœnarum vni lethali
culpæ debitæ, est earum mul-
tiplicitas, quarum aliquæ in hac vitâ,
aliæ in futurâ persolvendæ. In hac qui-
dem vitâ iusto Dei iudicio per quod-
uis mortale peccatum vel semel tantû
commissum incurruntur hæ: privatio
gratiæ iustificantis, amissio iuris filij,
hæredis Dei, cohæredis Christi, fœdissi-
ma animæ conspurcatio, perpetuus
conscientiæ remorsus, continuus mœ-
ror, irrequietus mortis, iudicij, inferni
horror, subtractio, præterea auxiliorû
vberioris gratiæ, facilior in graviora
peccata prolapsio, in malo obduratio,
desperatio, præter innumeras penè
corporales misérias. In alterâ vitâ hæ:
privatio gloriæ essentialis animæ, seu
bea-

beatificæ visionis, dilectionis, fruitio-
nis, omnisque accidentalis gloriæ,
priuatio gloriæ corporis, omniumque
gaudiorum singulis, gloriosi corporis
sensibus debitorum: variæ demum
pœnæ sensûs, & cruciatus, quibus ani-
ma, omnesque eius potentia, & post
resurrectionem corpus etiam, omnes-
que eius sensus dirissimè torquebun-
tur O quanta proteruia, quanta stoli-
ditas est adedè temerè & facilè per mo-
mentaneam delectationem se in im-
mensum tot miseriarum & pœnarum
tam horrendarum pelagus præcipitare!
Quanta porro gratiâ reputanda, vel ab
vnico lethali delicto peculiari Dei
providentiâ præseruari, vel ab eodem
semel commisso misericorditer libera-
ri! quanto tandem maior gratia, non
semel, sed toties à tot horrendis flagi-
tiji singulari Dei misericordia vel
præseruari vel liberari! Quoties tibi
tam proteruè, & temerè peccanti sic
hanè gratiam præstitit diuina bonitas,
cui te etiamnum exhibes tam ingrati?
Agnosce, respisce, gratias age, lacry-
mis dilue, prolixius eliciendo affectus
gratitudinis, contritionis, amoris: Si-
miles discursus & affectus etiam in se-
quentibus punctis vsurpandi.

II. *Altitudo* seu sublimitas, & singularum poenarum dictarum enormitas, quæ ex eo colligenda, quod singula peccanti vel adimant inæstimabile bonum, vel accersant inæstimabile malum in tempore & æternitate, ut patet per singulas discurrendo.

III. *Longitudo* est earundem, vel diuturna in hac vita, vel æterna in altera duratio.

IV. *Profunditas* est incomprehensibilitas infinitæ iustitiæ Dei, qui infinitè est misericors & iustus, tam severe unicum peccatum tot poenis æternis castigantis, & quidem infra condignum. O inæstimabilem peccati gravitatem, & peccatoris tam facile id committentis fatuitatem! O immensam Dei tam longanimiter te hucusq; tolerantis, ad poenitentiam inuitantis, à tot præservantis vel liberantis benignitatem! &c. Ut supra.

VI. *De gravitate peccati ex parte Maiestatis divina, & vilitatis propria.*

I. PECCATOR in quovis peccato mortali præponit creaturam Creatori. Hic expende, quàm indignum sit homuncionem vilissimum, qui ex limo quoad

quoad corpus formatus, ex nihilo
quoad animam creatus, ex se nihil est,
nihil boni naturæ vel gratiæ habet, ni-
hil potest, nihil scit, nihil vult facere,
nihil facit ex se, absque peculiari diui-
no concursu ac præsidio, excepta sola
peccati malitia, cuius ipse auctor est,
præponere, aut momentaneam aliquã
voluptatulam, aut temporale lucel-
lum, aut inanem gloriolæ umbram,
aut meram propriæ voluntaris libidi-
nem, Deo suo summo, infinito, inæsti-
mabili bono, idum eligit potius eum
offendere, eiusque gratiam & amicitiam
perdere, quàm carere fucata illa futili-
que, quàm in creaturis aucupatur, vo-
luptatula, idque tam temerè, reluctan-
te conscientia, cum tam manifesto æ-
ternæ salutis periculo. Quanta illa est
dementia? quoties hanc incurristi, tot
peccata graua committendo, tot in-
super venialia deliberatè superadden-
do, quibus si non postponitur Creator
creaturæ, saltem minus diligitur amo-
re creaturæ! O quàm meritò perennè
lacrymarum profluuiò hæc iniuria
Deo tuo illata foret eluenda! quanta
cura etiàm in minimis peccatis euitan-
dis adhibenda? Affectus excitandi,
constritio, horror peccati, zelus com-

missa expiandi, committenda praecauendi, feruore spiritus omnia compensandi.

II. Peccans grauitèr deliberatè, Deum contemnit, & legem eius aeternam pessundat Vbi expende, quanta sit proteruia, hominem vnum infinita penè vilitatis, fragilitatis, inscitiae, malitiae, abominabilitatis, tam impudenter, & quidem deliberatè, audere se erigere contra Deum conditorem suum infinita Maiestatis, potentiae, sapientiae, bonitatis, amabilitatis, eum flocci pendere, impie que spernere amore vilissimae creaturae: sanctissimam eius aeternamque legem, normam omnis rectitudinis & sanctitatis pessundare malle, quam nefariae suae voluntati & cupiditati refragari. Quanta illa proteruia creaturae vilissimae, quae caeteris collata creaturis, minima penè earum est portio, audere tantam iniuriam inferre creatori, omnes omnium creaturarum perfectiones eminentissimè in se continenti, cui collatae omnes creaturae, etiam possibiles simul sumptae, nihil sunt, cum finitum ad infinitum nullam habeat proportionem? Vnde rectè Isaias: *Omnes gentes, quasi non sint, & quasi nihilum & inane reputatae sunt ei.*

Isa. 40.

Et

Et Sapiens : *Tanquam momentum statera, sic est ante te orbis terrarum, & tanquam gutta roris antelucani, qui descendit in terram.* Affectus ijdem repetendi.
III. Peccans mortaliter petit iugulum ipsius diuinæ Maiestatis, nam quantum in se est, vellet Deum peccata sua non scire, nec posse, nec velle punire, ac proinde non esse infinite sapientem, potentem, bonum, iustum ac sanctum; & consequenter Deum non esse Deum, cum is per essentiam sit infinite sapiens, potens, bonus, iustus & sanctus. Quousque progreditur inestimabilis peccati malitia? Quam merito detestanda, deploranda, ac deinceps summa contentione præcauenda tanta infania? Affectus ijdem.

Sap. xii.

De gravitate peccati ex parte benignitatis diuinæ, & ingratitude nostræ.

VII.

I. **Q**uovis peccato, maximè graviori, ingratarum se exhibet homo æternæ Sanctissimæ Trinitatis erga se dilectioni, quâ decreuit, ab æterno, eum tot tantisque naturæ, gratiæ, gloriæ donis ornare, quot quantisque:

K 6.

tisque:

tisque eundem hucusque ornauit, ornat, æternumque, si resipiscens in gratia perseuerauerit, ornabit. O quanta ergo ingratitude tot tantisque peccatis offendere Patrem misericordissimum ab æterno decernentem te, talè, tali tempore creare, sic conseruare, sic per filium redimere, sic glorificare: Filium ab æterno paratum pro te incarnari, tam mira facere, tam dira pati Spiritum sanctum ab æterno te eligentem in sponsam, templum, sacrarium, paratumque tibi fructus redemptionis peculiariter applicare toties iustificando, sic vocando, sic in via perfectionis dirigendo, promouendo, conseruando, peculiari sua gratia ad donum perseuerantiæ deducendo, ad brauium gloriæ inuitando! O quàm meritò exprobraret tibi Deus tuus æternus tuus amator: *In charitate perpetua dilexi te, idèò attraxi te miserans tui* Ab æterno cogitauit de te, amaui te, statui tam benignè te attrahere ad me cognoscendū, amandumque in via, & beatè possidendum in patria. Et tu tam rarò cogitasti de me, tam parū redamasti, insuper toties, tam grauiter offendisti me.

Tu fornicatus es cum amatoribus multis, tamen reuertere ad me, & ego suscipiam te.

His

Ver. 31.

¶ 3.

His expensis excitandus dolor de peccatis ex amore Dei, gratitudo, amor.

II. Ingratum deinde se exhibet peccator Deo, pro omnibus beneficiis hucusque acceptis; æterno Patri pro beneficio creationis & conseruationis, instar filij prodigi donis eius abutendo: Filio, pro beneficio redemptionis, & peculiaris meritorum suorum applicationis, gratiam ab ipso tanto pretio sibi impetratam respuendo: Spiritui sancto, pro beneficio iustificationis vocationisque ad fidem ac religionem, sanctas eius inspirationes impulsusque toties contemnendo. Quam iustè igitur Deus, Creator, Saluator, Sanctificator tuus tam misericors, suavis & amabilis tecum exostularet, uti olim cum Israelitis. *Hæcine reddis Deut. 32. Domino popule stulte & insipiens? nunquid non ipse est pater tuus, qui possedit, & fecit, & creauit te? redemit, iustificauit & vocauit te? Deum, qui te genuit (imò sic redemit, sic sanctificauit) dereliquisti, & oblitus es Domini creatoris tui, reparatoris tui, sanctificatoris tui. Dole de ingratitude tua, gratias age, quod te hucusque tolerarit, & feruentius redama sic amantem te.*

III. Demum ingratum se præbet peccator

cator quouis peccato eidem liberalis-
simo Deo suo pro bonis gloriæ inæsti-
mabilibus, quæ respicienti daturum
se promisit, abutendo anima cum po-
tentijs eius, cui ipse impertiri visio-
nem, amorem & gaudium beatificum
parat, & corpore cum sensibus eius,
quod ipse miris gloriæ dotibus subli-
mare, miris delicijs æternum demul-
cere desiderat. Quam indignum ergo
per peccatum se auertere ab inexhau-
sto fonte liquidissimarum, perennium
æternarumque deliciarum, & conuer-
tere se ad perforatas cisternas impura-
rum, periturarum, & momentanea-
rum voluptatularum? *Obstupescite cæli,*
& porta eius desolamini vehementer, duo
enim mala fecit populus meus: me dereli-
querunt fontem aqua viua, & foderunt sibi
cisternas; cisternas dissipatas, que continere
non valent aquas. Prædicti affectus &
hic repetendi.

Ver. 2.

Heb-

dom 60.

I.

Dominica Sexagesimæ.

De parabola seminantis. Matth. 13.

I. **C**onsidera, quàm assiduè sollici-
teque Deus instar seduli & sol-
liciti.